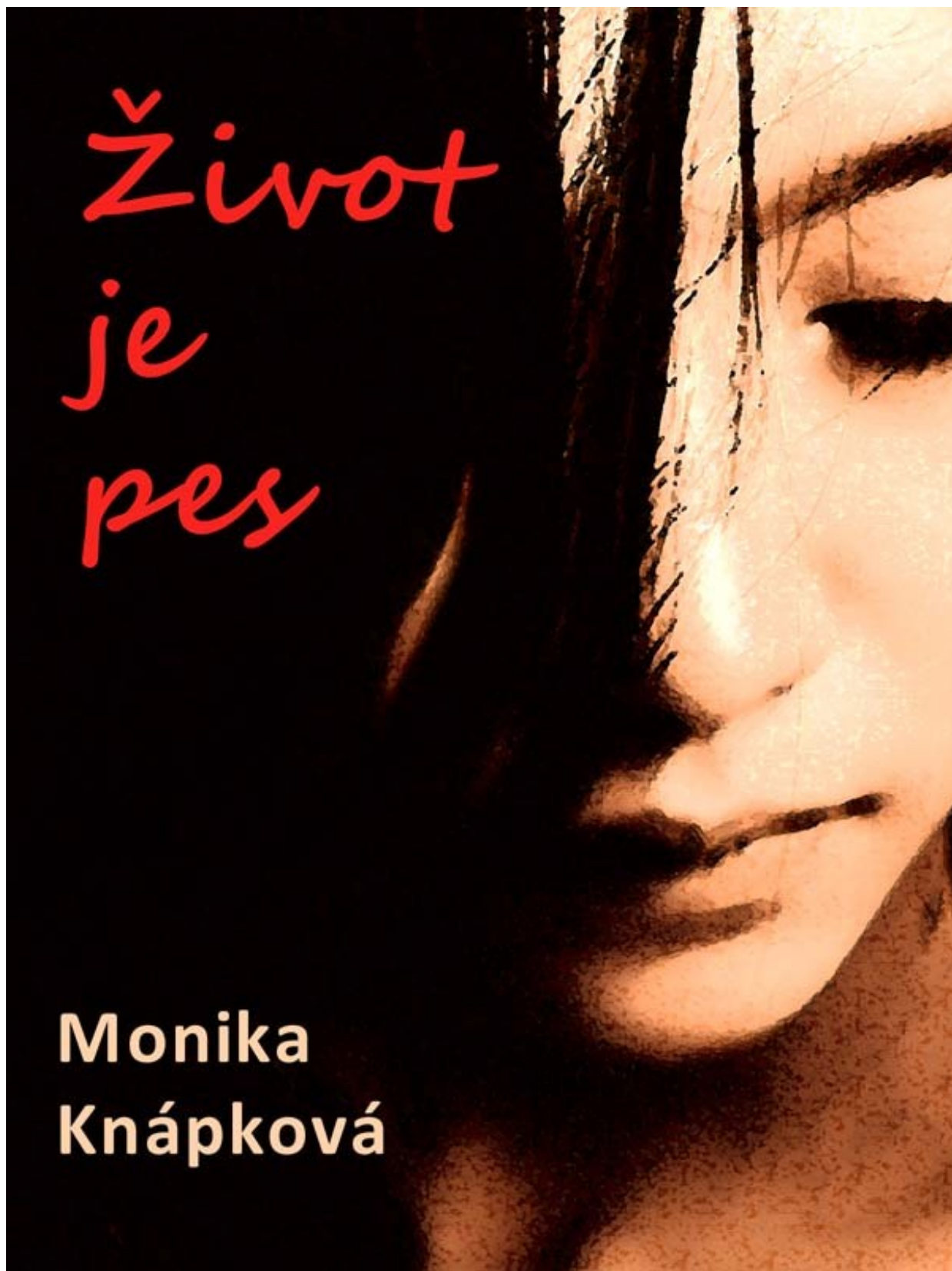

*Život
je
pes*

**Monika
Knápková**

Život je pes

Monika Knápková

Copyright© 2019 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING

Copyright© 2019 by Monika Knápková

Copyright© 2019 Cover by qelb

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-307-7 (ePUB)

ISBN: 978-80-7482-308-4 (MOBI)

ISBN: 978-80-7482-309-1 (PDF na CD)

Obsah

Bad day

Další šance

Hloupá a ještě hloupější

Krása není vše

Lež má krátké nohy

Něco si přej...!

Smutný podraz mého života

Snaha se nevyplácí

Tajemné hlasy

To musel být osud!

Další knihy nakladatelství VIKING

Edice CONAN

Edice Učte se anglicky s vtipem

Edice Borgentown – město hrůzy

Sci-fi & fantasy

Pohádky

Horory

Humor

Ze současnosti

Knihy vzpomínek

Historické romány

Světová klasika

Romantika

Erotika

Napětí

Populárně naučné

Recepty

Básně

Bad day

Když jsem za sebou konečně zavřela dveře svého bytu, trochu se mi ulevilo. Sedla jsem si v předsíni na zem a zhluboka vydechla. To byl den! Při vzpomínce, co jsem dnes prožila, jsem se znovu rozklepala. Pomalu jsem vstala, aby se mi nezatočila hlava, a šla si do kuchyně pro čokoládu. Myslím, že dneska si ji víc než zasloužím. Opatrně jsem ji vybalila z papíru a ihned mě do nosu uhodila její typická vůně. Rozlomila jsem ji a jeden kousek si vložila do úst. Chutnala báječně! Sedla jsem si na židli a v hlavě si začala přemítat, co se vlastně dneska všechno stalo.

Ráno jsem, jako každý všední den vstala a zívala na celé kolo, div jsem si puslu neroztrhla. Dala jsem si rychlou sprchu, uvařila si silnou kávu, která mě probudila, a tupě jsem zírala z okna. Bylo krásně! Sluníčko svítilo jako zlatá, velká mince, a když jsem vstala, abych do bytu pustila trochu čerstvého vzduchu, slyšela jsem, jak se ptáci mezi sebou živě baví. Vtom mi na mobil přišla zpráva. Okamžitě jsem se po něm vrhla, protože od včera čekám, kdy se mi ozve můj přítel. Ve zprávě mi oznamoval, že se sejdeme na oběd v naší oblíbené restauraci. Okamžitě jsem se šla převléknout, protože jsem pro něho chtěla vypadat neodolatelně! A světle modré krajkové šaty, které jsem vyměnila za tmavou sukni a tričko, mi k tomu určitě dopomůžou. Nemohla jsem se dočkat, až mě políbí, a já se k němu přitisknu, ucítím jeho vůni a tlukot srdce, které už třetím rokem patří mně. Poslední dobou se ale často nevidáme a já mám hlavně pocit, že bývá hodně zamyšlený. Budu se ho muset zeptat, jestli se něco neděje, plánovala jsem si, když jsem šla slunečným městem do práce. Miluji, když se ráno procházím probouzejícím se městem, kde se pomalu schyluje k velkému shonu lidí a aut.

Když jsem přišla do práce, náš pan vedoucí měl náladu na bodu mrazu. Okamžitě nás všechny do jedné pokáral a odešel se vyvztekat do své kanceláře. Nicméně náladu mi nezkazil, nemohla jsem se totiž dočkat, až se uvidím s Hynkem!

Dopoledne se přehouplo šílenou rychlostí, o půl dvanácté jsem se šla trochu upravit a chtěla vyrazit na smluvený oběd. Jenže těsně před tím, než jsem chtěla odejít, mi přišla zpráva, že můj Hynek to ruší a sejdeme se večer. Taky dobře, aspoň pak půjde ke mně, pomyslela jsem si a usmála jsem se při představě, až budu cítit jeho blízkost, kterou tak moc potřebuji.

Konečně byl večer a já jsem vyrazila do ulic. Bylo docela zataženo – a já si sebou jako vždy nevzala deštník, tak jen budu doufat, že nezmoknu. Po rušné ulici chodilo ještě mnoho lidí, kteří spěchali s plnými taškami z nákupů, a kdybych nedávala pozor, srazila bych se s jedním klukem, co jel po chodníku na kolečkových bruslích a jen volal na všechny: „*Pozoor!*“ Tak tak jsem stihla uskočit! Nerozčilovala jsem se jako mnozí, protože jsem se neuvěřitelně těšila, až uvidím Hynka. Poznala jsem ho okamžitě! Seděl na terase a zrovna psal zprávu na mobilu. Asi mně, napadlo mě a tělem mi projelo příjemné mrazení. Když jsem přišla blíž, skoro se mi zastavilo srdce, jak moc mi připadal krásný. Zvláštní, ani po třech letech chození s ním se mi neomrzelo, mohla bych ho pozorovat celou věčnost. Jeho krátce vlnité tmavé vlasy, smyslné rty, jež umějí tak krásně líbat, a jeho modrošedé oči, kterými mě tenkrát okouzli.

„Ahoj,“ pozdravila jsem a políbila ho na tvář.

Lekl se, nevšiml si totiž, že jsem přišla.

„Jestli píšeš mně, tak zbytečně, už jsem tu,“ usmála jsem se a posadila se přímo proti němu.

Bílá košile s krátkým rukávem mu slušela. Podíval se na mě, ale usmál se tak nějak rozpačitě.

„Já... nevšiml jsem si tě,“ vysoukal ze sebe nervózně.

„Já tebe hned, moc jsem se na tebe těšila,“ řekla jsem a jemně se dotkla jeho ruky, kterou měl položenou na stole. V druhém pořadí svíral mobil. Ucukl a po mém obličejí přelétl stín obav.

„Musíme si pomluvit, Adélo,“ řekl vážně a já svou ženskou intuici poznala, že se něco opravdu děje.

„O čem?“ zeptala jsem se a snažila se být v klidu. Šlo to těžce.

„Nevím, jak ti to mám říct, prostě... já... už tě nemiluju, potkal jsem někoho jiného. Chci se rozejít.“ vysypal ze sebe a já jsem na něho zírala s otevřenou pusou!

Cítila jsem, že se něco děje, ale rozchod? Tak ten by mě nenapadl ani ve snu!

„To nemyslíš vážně?! A co naše dovolená, kterou máme zaplacenou? Hynku, já tě miluju, já bez tebe nechci být! Tohle mi přece nemůžeš udělat! Vždyť jsme spolu tak dlouho a rozumíme si!“ spustila jsem hystericky, až se dvě ženské, co seděly hned vedle nás, pohoršeně podívaly, kdo tu tak vyvádí.

„Dovolenou si od tebe odkoupím, takže o peníze nepřijdeš, poslední dobou to už nebylo ono, Adélo, to si musíš taky přiznat,“ řekl studeně a já jsem si myslela, že se mi to opravdu jen zdá.

„Nechci peníze, chci tebe! Chci vědět, kdo to je?! Nerozuměli? To jsem si nevšimla! Všimla jsem si jen toho, jak je ti se mnou dobře!“ vyjela jsem a přes spodní víčko se mi přehoupala první slza.

„To je jedno, nepátrej po tom, kdo to je, jen by tě to teď ještě víc zranilo,“ stál na svém.

„Proč se staráš, jak mi bude? Už teď mi je mizerně, takže si svou péči nech pro někoho jinýho! Chci vědět, kdo to je!“ skoro jsem vykřikla a jedna z těch ženských zavrtěla hlavou!

Měla jsem největší chuť na ní vypláznout jazyk! Místo toho se mi po tváři kutálela jedna slza za druhou. Nechtěla jsem, aby viděl, že brečím, jenže ty hloupé slzy nešly zastavit.

„Dana.“ Šokoval mě po druhé!

Dana? Má nejlepší kamarádka? To nemyslí vážně? Vždyť já jsem ji celé roky věřila! Myslím, že jak jsem byla před tím rozčilená a rudá vzteky a takovou beznadějí, teď se mi z obličeje vytratila všechna barva.

Servírka, která nám přinesla kávu a jídelní lístek, na mě koukala jako na mimozemšťana, protože veškeré mé líčení bylo rozmazané a já jsem vypadala jako nějaká maškara a má bílá barva v obličeji to ještě víc zvýraznila.

„Adélo, pochop to, prostě jsem se do ní zamiloval a ona do mě, chtěl bych, abys to pochopila. Vždyť se můžeme rozejít v klidu,“ snažil se mě přesvědčit, abych vše chápala, a ještě snad chtěl, abych jim to snad přála!

„Co mám chápat? Že má nejlepší kamarádka mi přebrala chlapa, kterýho miluju? Já jsem byla tak hloupá, když jsem tě za ní poslala, abys ji pomohl se stěhováním, když ji Ivan vykopnul!“ štekla jsem a oči se mi stáhly do úzkých štěrbin.

„Stalo se. Víc se k tomu nebudu vracet. Pro věci, co mám u tebe, se stavím příští týden a klíče od bytu ti hodím do schránky. Jak vidím, tak s tebou není rozumná řeč!“ uzavřel naši debatu a pomalu se chystal k odchodu!

Na stůl hodil stovku a vstal. Já jsem na něho němě zírala stejně tak, jako před chvilkou ta servírka na mě!

„To myslíš vážně?“ zašeptala jsem, hlas mě totiž zradil.

Měla jsem pocit, jako by mi někdo zasadil smrtící ránu. Někdo? Hynek a Dana! Dva lidi, které pro mě tolik znamenali!

Nestála jsem mu ani za odpověď! Řekl mi jen: „Ahoj“ a odešel. Já jsem tam ještě seděla asi další půlhodinu a pak jsem se těžce zvedla a šla se upravit na dámské toalety. Ránu jsem měla pořádnou, to se musí nechat! Hořce jsem se usmála.

Tak takhle to končí, tři roky jsem byla s mužem, co mi dnes řekl, že mě už nemiluje a miluje mou kamarádku. Myslím, že hůř mi být nemohlo. Copak tohle se nestává jen ve filmech? Do dnešního dne jsem si myslela, že ano. Nikdy bych nevěřila, že zrovna mě potká něco takového. Ale i tohle je život, bohužel. Pokud jsem si ale myslela, že tohle zjištění mě nějak uklidní, tak jsem se spletla. A to pořádně!

Bylo mi mizerně, nemohla jsem uvěřit tomu, co se právě stalo! Vždyť jsme si s Hynkem tak dobře rozuměli a ještě minulý týden mluvili o společném životě. A Dana? Jak mi to mohla udělat? Jsme kamarádky od školky, já jsem jí říkala úplně všechno, a když ji před měsícem vyhodil z bytu Ivan, bydlela u mě, než si něco našla – a za to všechno mi vezme mou životní lásku?! ptala jsem se dokola sama sebe, ale odpověď jsem nedostala a myslím, že ani nikdy nedostanu.

Domů jsem šla jako robot, jedna noha střídala druhou, kdyby tu teď jel ten kluk na bruslích, určitě bych nestihla zareagovat a oba dva bychom skončili na zemi, napadlo mě. Pak jsem přemýšlela, jestli mám zavolat Daně. Jenže co jí řeknu? Budu jí nadávat, vyčítat? Mám se k tomu snížit? Vždyť Hynka mi to stejně nevrátí. Rezignovaně jsem to vzdala. Už mi ten den nepřipadal tak krásný jako ráno. Asi i proto, že v dálce se blýskalo a vypadalo to na pořádný déšť. Pak mě napadlo, že zkusím zítra tu společnou dovolenou zrušit. Nakonec objednávala jsem ji já a za nic na světě nechci, aby si na ní s Hynkem užívala Dana – místo mě! Do očí mi znovu vyhrkly slzy, že v podchodu, kam jsem vešla a kde bylo přitímí, jsem neviděla na krok. Pak jsem vrazila do nějakého chlápka, který smrděl cigaretami a vypadal v té tmě strašidelně. Trošku jsem se polekala a najednou si uvědomila, že jsem v podchodu jen s ním. Okamžitě jsem si utřela usazené oči, které mě díky řasence pálily, a přidala jsem do kroku. Když jsem vyšla z podchodu, ulevilo se mi. Ovšem jen do té doby, než jsem se ohlédla a uviděla toho chlápka, jak jde za mnou! Vážně vypadal jako z hororu! Oči měl zvláště zakalené, na hlavě kapuci a měřil snad dva metry! Pořád mě pozoroval a jeho oči mě neskutečně děsily. Venku už byla skoro tma a po ulici šlo jen pár lidí. Domů jsem to měla ještě víc jak deset minut, a tak jsem přidala do kroku. Jenže ten chlap také zrychlil a šel pořád za mnou. Přemýšlela jsem, jakou cestou jít, abych si ji co nejvíc zkrátila. Srdce jsem měla až v krku a po celém těle jsem cítila nepříjemné mrazení. Začala jsem utíkat, a když jsem se po chvilce ohlédla, chlápek už za mnou nebyl. Zvolnila jsem tempo a trošku jsem se vydýchala a vtom se spustil déšť. Udělala jsem ještě pár kroků a byla jsem u svého domu. Klíčem jsem si odemkla a vešla do tmavé chodby. Chtěla jsem si rozsvítit světlo, ale asi v nějakém patře praskla žárovka a vyhodila pojistky, takže budu muset jít po tmě. Opatrně jsem našlapovala po schodech, abych v té tmě nezakopla, když jsem uslyšela zvláštní zvuky. Zastavila jsem se na druhém schodu a znovu se zaposlouchala. Najednou jsem zase ucítila ten stejný zápach z cigaret, jako v tom podchodu. Opatrně jsem se otočila a hned za mnou stál chlap, před kterým jsem utíkala! Nevím, jak dlouho jsem tam tak nehnuté stála, ale byla jsem doslova paralyzovaná strachem! Jeho oči ve tmě svítily, a když se pohnul a pevně mě chytil za ruku, málem jsem omračujícím strachem omdlela! Co po mě chce? ptala jsem se sama sebe vyděšeně. Chtělo se mi strašně křičet o pomoc, ale nevydala jsem ze sebe ani hlásek, hrdlo jsem měla stáhnuté a strašně se mi klepaly nohy. Chtěla jsem utéct, ale jeho ruka pevně

svírala tu mou. Snažila jsem se vymanit z jeho sevření, jenže marně, byl silnější. Pak promluvil a já jsem vytřeštila oči, jak šileně jsem se bála.

„Já tě znám.“ Jeho hlas zněl temně a víc než strašidelně. Přerývaně dýchal, až jsem měla chvilkami pocit, že se udusí. Nedokázala jsem pochopit, kde se tu vzal! Vždyť šel za mnou a pak se někam ztratil, nemohl mě nikde předběhnout, viděla bych ho! A jak se dostal do našeho domu, vždyť je zvenku koule?! prolétlo mi v rychlosti hlavou, a konečně se mi podařilo zavolat o pomoc. Chlap ale okamžitě zareagoval a druhou rukou mi zacpal pus! Čím dál víc mi mačkal ruku a pak mě nečekaně strhl ze schodu a já jsem spadla na zem. Narazila jsem si přitom pádu koleno, až se mi bolestí zkrivila tvář a bolestí jsem zasténala. Chlap se ke mně naklonil a znovu mě pevně chytil, tentokrát za ramena.

„Jdu si pro tebe, už tu na tebe čekám celou věčnost.“ řekl tím svým strašidelným hlasem a pak se začal smát.

„Ne, prosím...“ vzlykala jsem tiše a snažila se postavit na nohy.

Chlap se pořád smál a jeho smích začínal být až ohlušující, instinktivně jsem si zakryla uši, abych ho neslyšela, ale vůbec to nepomáhalo! Najednou jsem zaslechla nějaké pípání, nedokázala jsem si uvědomit, co se to děje.

Pak jsem otevřela oči a došlo mi, že to byl jen hrozný sen a že je půl sedmé a mně zvoní budík a já musím vstát, jinak přijdu pozdě do práce! Celá našponovaná z toho příšerného snu jsem vstala a uvařila si kávu. Sedla jsem si ke stolu a nemohla jsem se probrat. Bylo to tak živé, že jsem přemýšlela, jestli se mi to opravdu jen zdálo!

Venku bylo stejně krásně jako v tom snu, sluníčko svítilo a za oknem si prozpěvovali ptáci. Najednou jsem dostala obrovskou chuť na čokoládu. Moje nervy totiž byly na pochodu. Pohotově jsem vstala, otevřela skříňku a vzala si do ruky tu sladkou, voňavou tabulku a začala ji netrpělivě rozdělovat. Vtom mi přišla zpráva na telefon. Malinko jsem ztuhla. Že by Hynek? Na tom, že mi psal na dobré ráno, nebylo nic divného, ale ten obsah té zprávy mě dost znepokojil. Psal, že se sejdeme na oběd v naší oblíbené restauraci! Tak jen budu doufat, že můj sen nebyl jeden z těch, co se plní.

Hezké sny člověk většinou do druhého dne zapomene, ale noční můry, ty se mohou vrátet celý život.

Věřím ale, že já na tenhle sen brzy zapomenu.

Další šance

„Ahoj, tak kde jsi? Myslel jsem, že dorazíš!“ hulákal do mobilu značně opilý Ondřej.

„Ahoj... cože?“ odpověděla jsem ospale a zmateně do telefonu. Bylo totiž něco po jedenácté večer!

„Seš hluchá? Ptám se, kdy přijedeš?“ opakoval a z jeho tonu byl slyšet hněv.

„Nepřijedu, vždyť jsem už spala... co blázníš?“

„Aha, takže se zase na mě vykašleš? No dobrý, tak jak chceš!“ štěkl do mobilu a položil ho. Zůstala jsem jako opařená! Po spánku ani památky a bylo mi jasné, že do rána už neusnu! S Ondrou jsem víc než půl roku. Divokého půl roku. Je to s ním hodně těžké a někdy mám pocit, že už to nedávám. Mé kamarádky o něm říkají, že to je cholerický alkoholik. Kolikrát si říkám, jestli mi to stojí za to. Ano, miluji ho a myslím si, že i on mne, jenže mi to kolikrát dává najevo zvláštním způsobem! Hluboce jsem si vzdychla a pustila jsem si televizi, abych trochu zaměstnala svoje myšlenky, a pak jsem nadatlovala zprávu, že si zavolám taxíka a že za ním přijedu. Odezva žádná. Zkusila jsem mu volat, ale nebral mi to. Takže jsem do rána civěla do blba a obviňovala jsem sama sebe, že jsem za ním nejela hned, jak to po mě chtěl. Za toho půl roku, co s ním jsem, se mi život obrátil vzhůru nohama. Moje kamarádky nade mnou zlomily hůl a už se s nimi moc nestýkám, protože si to Ondra nepřeje. Moje mamka se mě už na nic ani neptá, protože o něm nechce ani slyšet. Nemám se vlastně ani komu svěřit. No vlastně, moje kolegyně si ještě občas vyslechne moje story. Za toho půl roku mě dvakrát vyhodil ze svého, bytu a dokonce mě i uhodil. Vždycky jsem mu odpustila a po dlouhém přemlouvání a slibech jsem se k němu zase vrátila. Máme každý svůj byt a Ondru štvě, že se k němu nechci nastěhovat a svůj byt pustit. Jenže si neuvědomuje, že když mě zase vyhodí, nebudu se mít kam vrátit. K našim bych jít nemohla.

Utřela jsem si usazené oči a šla jsem si uvařit kávu, abych v práci přežila. Celý den jsem hlídala mobil a čekala jsem, kdy se mi ozve. Vypadala jsem unaveně a zničeně, jako toho posledního půl roku často.

„Už zase rozchod?“ trochu si do mě rýpla moje kolegyně Pavla, která o mém vztahu s Ondřejem ví docela hodně.

„Nevím... zlobí se, že jsem včera nepřijela,“

„Magdi, jak dlouho to chceš takhle vydržet? Podívej se, co z tebe za toho půl roku udělal? Jsi unavená, nevyspalá a rozhodně nevypadáš šťastně. A to, že jsi zhubla víc jak deset kilo, o tom ani nemluví!“ kroutila hlavou, když mi říkala to, co všechny mé kamarádky.

„Ale tak to není, máme teď zase nějakou krizi, to bude zase dobrý. Prostě ho miluju, tak co mám dělat? Nikdy mi nevyšel žádný vztah, vždyť to víš – a teď jsem našla toho pravýho.“

„Promiň, ale on není pro tebe ten pravý, nemyslím to tím, že je o pět let mladší, ale tím, jak se k tobě chová!“ vmetla mi do tváře, až jsem zrudla. Sakra, vím to, všechno tohle vím, jenže kdybych ho tak hrozně nemilovala a tolik mi nechyběl!

V osm večer mi konečně zavola! Celá jsem se rozzářila, že ho slyším!

„Ahoj, miláčku, tak jak je? Co děláš?“ švitořila jsem.

„Čau, nic, ležím. Včera jsi mě fakt naštvála, už mě to, Magdo, nebaví, prostě buď se ke mně nastěhuješ, nebo je konec. Sám tady bydlet nebudu!“ říkal ještě pořád naštvaně.

„Ondro, vždyť jsem u tebe skoro pořád, tak to je jedno, jestli si svůj byt nechám. Pohádáme se, ty mě zase vyhodíš – a kam půjdu?“ vysvětlovala jsem mu zoufale.

„Hm, pořád stejná písnička! Už mě to nebaví!“ opakoval a já jsem se snažila nějak zachránit situaci.

„Zítra přijedu a budu u tebe i na celý víkend, chceš?“ zkoušela jsem.

„Zítra už něco mám, možná víkend.“

„Dobře, tak se ještě domluvíme. Moc mi chybiš, Ondrášku,“ řekla jsem tiše.

„Hm, ty mě taky, kdybys nebyla tak paličatá, mohli jsme spolu už být.“

„Budeme, slibuju, moc tě miluju!“ usmála jsem se smutně a trochu se mi ulevilo.

„Taky tě miluju, tak se hezky vyspi!“ rozloučil se se mnou už zase „normálně“ a já jsem byla konečně spokojená a mohla jsem jít v klidu spát.

Na víkend jsem nakoupila plno dobrot, přesně to, co má Ondra rád, a s plnými taškami jsem běžela na autobus. Bydlíme totiž každý v jiném městě. Vtom mi v kapse začal vyzvánět mobil.

„Ahoj, kotě, kde jsi?“ ozval se Ondrův hlas.

„Ahoj, jsem na zastávce,“ udýchaně jsem odpověděla.

„Ok, tak nejezdi busem, otočím se pro tebe autem,“ potěšil mě!

„Dobře, to budeš moc hodnej!“

„Já vím, že jsem, to jen ty si toho nevážíš!“ dodal a mobil položil.

Víkend jsme si užili se vším všudy! Byl to jeden z nejkrásnějších víkendů, co jsme s ním zažila, a myslím si, že víc jsem už zamilovaná být nemohla! V pondělí jsem celá zářila, že si toho Pavla okamžitě všimla.

„Ty jo, víkend se asi povedl, co?“ usmívala se na mě, když se zvědavě zeptala.

„Jo, jo, bylo to super, říkala jsem ti, že to byla zase nějaká menší krizíčka,“ zamilovaně jsem se usmívala na displej mobilu, protože jsem tam měla jeho fotku. To, že byl v sobotu pořádně opilý, jsem zamlčela. Nakonec, co je komu co do toho!? Pavla mi na to už neodpověděla a obě dvě jsme se zabraly do práce.

Týden všechno fungovalo jako dřív, chodili jsme spolu na procházky, na terasu na pivo a bylo nám prostě fajn. Ondra mě neustále líbal, hladil a říkal mi do ucha, jak mě miluje. Na to, že mi je osmatřicet, jsem se cítila jako nějaká pubertáčka. Dokonce jsem začala i uvažovat o dítěti. Jenže tady jsem zase narazila.

„Co blázníš? Nemáme peníze, ty si neustále platíš svůj byt, z čeho bysme žili? Já se teda rozhodně omezovat v ničem nebudu. Sama si chodíš měsíc co měsíc ke kadeřnici, což jsou taky prachy – a chceš dítě! Na to zapomeň!“ Jeho slova mně ublížila, a tak jsem o dítěti už radši mlčela. Celý víkend, co jsem byla u něho, se zase utápěl v alkoholu a litoval se, jaký je chudák, že nemá peníze, že nemá ani na to, aby si koupil pořádnou postel. Jeho nářky mě přestávaly bavit, ale dál jsem statečně všechno snášela. Sama jsem vlastně ani nevěděla proč. Že bych se bála, že zůstanu sama? Nebo pro náš úžasný sex? Někdy si říkám, že máme společný právě jen ten sex. Je to ale vůbec láska?

Dalších čtrnáct dní bylo pro mě doslova peklo! Nastěhovala jsem si k němu v dobré víře hodně věcí. To abych mu dokázala, jak o něho moc stojím. Jenže cokoliv jsem řekla, udělala, tak bylo špatně. Už jsem se vlastně i bála cokoliv říct nebo udělat. Necítila jsem se v jeho společnosti vůbec dobře. A když jsme si v pátek šli sednout s jeho kamarády na terasu, opil se a začal mi zase všechno vyčítat. Tentokrát jsem se ale ozvala.

„Víš co, Ondřeji, mě už to fakt nebaví! Je to neustále dokola a já už nevím, co mám dělat, abych se ti zavděčila!“ řekla jsem zoufale a slzy mi tekly po tváři.

„Ty? To si ze mě děláš srandu? Ty jsi pro mě nikdy nic neudělala, to spíš já, já jsem ti dal všechno – a ty si ničeho nevážíš! Jsi blbá kráva, která myslí jen na sebe! Okamžitě se seber a vypadni, nechci tě už vidět!“ ječel na mě přes celou hospodu, až všichni ztichli a dívali se na mě. Mně se po tváři kutálela jedna slza za druhou a jako malá holka jsem utekla pryč. Běžela jsem na autobusovou zastávku a utopená ve svém neštěstí jsem za pět minut seděla v autobuse, který mě odvázel domů. Mezitím mi přišly tři zprávy typu, jak jsem špatná, jak se neumím chovat a že jsem ubohá...

Neodpovídala jsem mu. V noci mi přivezl všechny moje věci a vysypal mi je před panelák. S lítostí jsem si je sesbírала a tím jsem s ním skončila. Musela jsem zřejmě dostat tuhle školu života, abych si začala vážit sama sebe. Několik měsíců jsem se pro něho ještě trápila, bylo mi mizerně a cítila jsem se jako bych přišla o kus svého srdce. Naučila jsem se mít samu sebe ráda a díky mým kamarádkám, které se ke mně vrátily a pomohly mi překonat ty smutné dny, jsem se z toho všeho dostala. A jestli psal a chtěl další šanci? Ano, vydrželo mu to víc jak čtrnáct dní. Omlouval se, prosil a sliboval. Nereagovala jsem. **Někdy totiž dávat někomu další šanci je jako dávat mu další kulku do jeho zbraně, protože se poprvé netrefil.**

Sice jsem stále sama a asi ještě dlouho budu, protože si potřebuju dát svůj život do pořádku. Ale zaplatila jsem si i dovolenou, kam jedu se svými kamarádkami. A co je nejlepší, nikdo mi je nezakazuje!